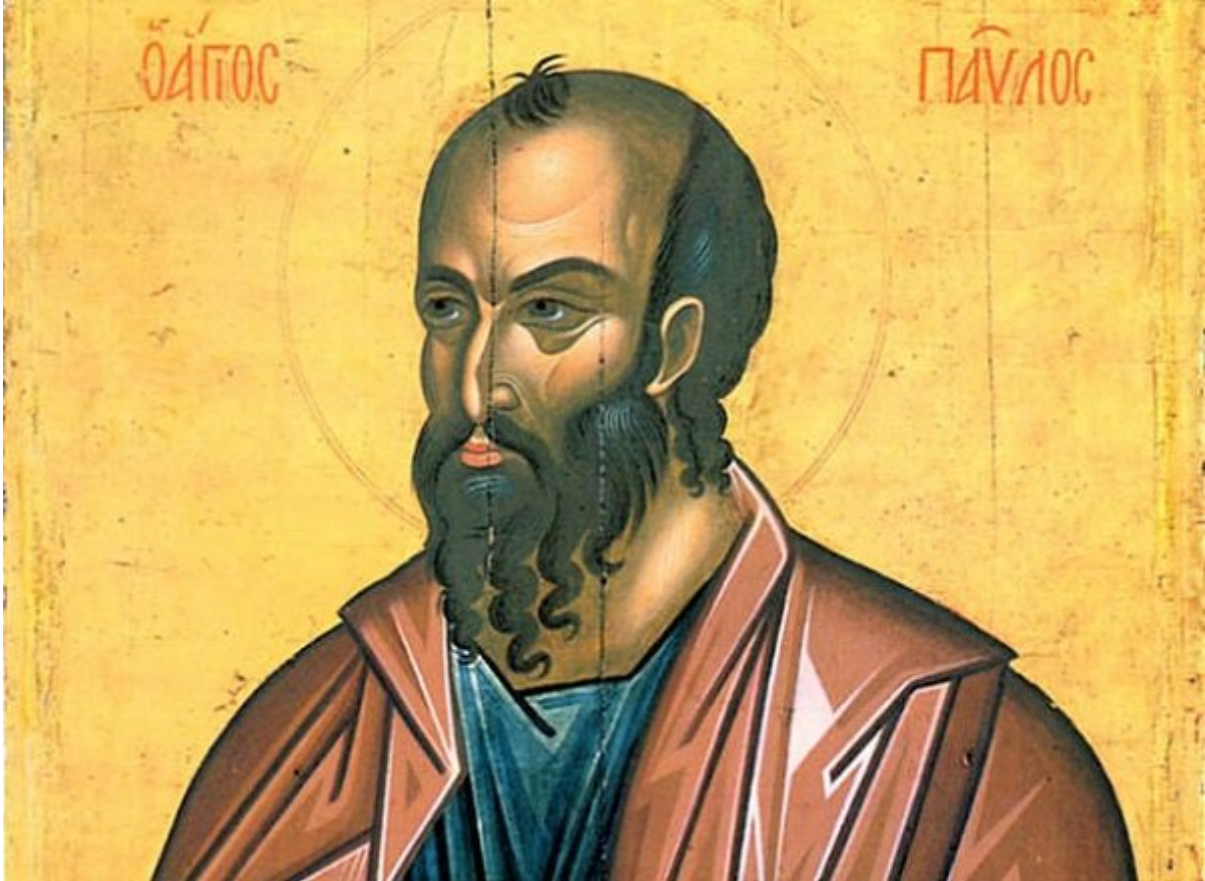
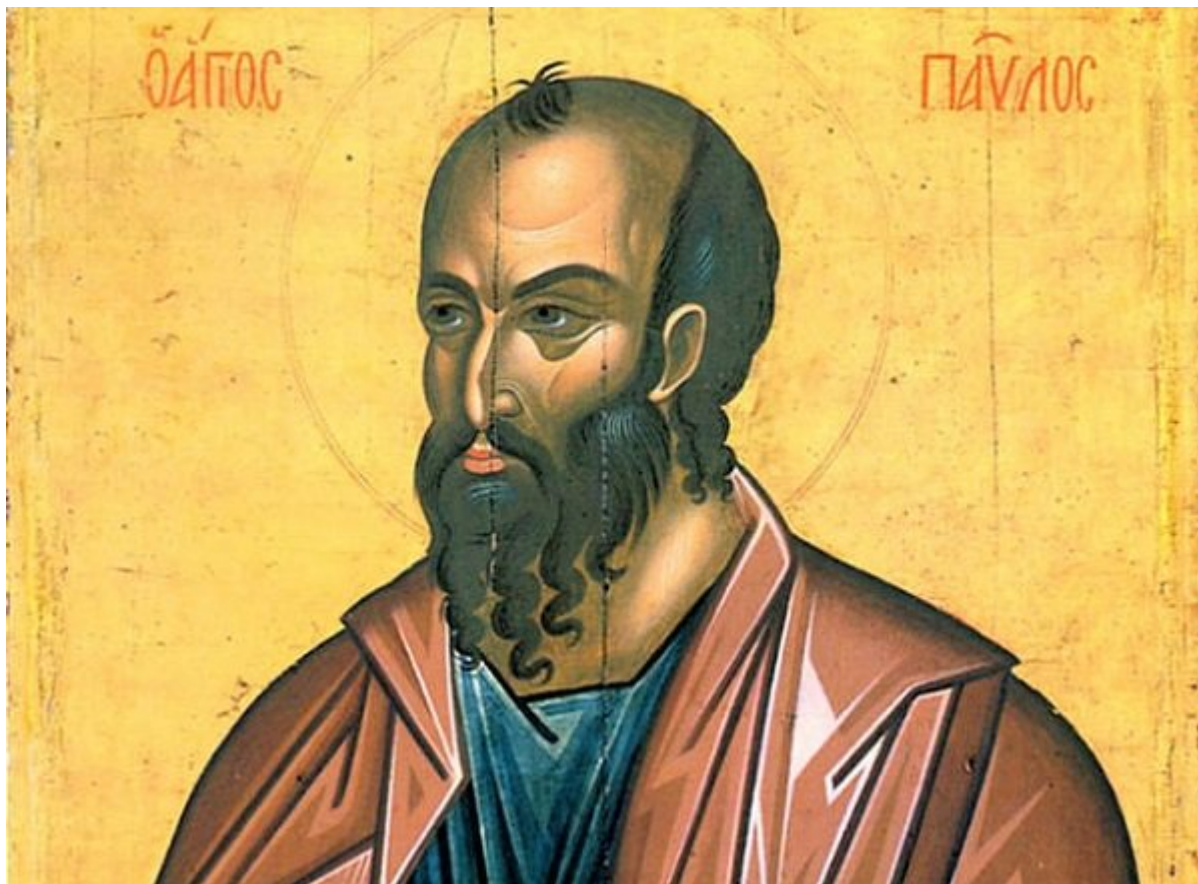

24 Ιουνίου 2020

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος: Ποιος αξιώθηκε περισσότερο από τον Παύλο την ταπεινοφροσύνη και τον θείο έρωτα!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Απόστολος Παύλος.

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=499950>

Ποιον να θαυμάση κανείς μετά τον Ιώβ; τον Μωυσή ασφαλώς. Αλλά κι αυτόν πολύ εύκολα τον ξεπέρασε. Κι είναι μεγάλα βέβαια και τα άλλα όσα έκαμε ο Μωυσής, μα η κορυφή και η κορώνα της άγιας εκείνης ψυχής είναι, που προτιμούσε να σβηστή από το βιβλίο του Θεού για χάρη της σωτηρίας των Ιουδαίων.

Αλλά ενώ εκείνος δεχόταν να καταστραφή μαζί με τους άλλους, ο Παύλος ήθελε όχι να καταστραφή μαζί με τους άλλους, αλλά αυτός να στερηθή τη δόξα την απέραντη για να σωθούν οι άλλοι. Ο ένας πάλευε με τον Φαραώ, ο άλλος κάθε μέρα με το διάβολο.

Ο ένας για ένα έθνος κοπίασε, ο άλλος για ολόκληρη την οικουμένη, και βρεχόταν όχι στον ιδρωτα αλλά στο αίμα, γιατί δεν ήθελε να σώση την οικουμένη μόνο αλλά και την έρημο, όχι την Ελλάδα μόνο αλλά και τις χώρες των βαρβάρων.

Θα μπορούσαμε να θυμηθούμε και τον Ιησού τον Ναυή, και τον Σαμουήλ και τους άλλους προφήτες.

Αλλά για να μην κάνωμε μακρότερο το λόγο, ας προχωρήσωμε στους κορυφαίους,

κι όταν ο Παύλος φανή σπουδαιότερος από αυτούς, δεν υπάρχει λόγος να ρωτάμε για τους άλλους.

Ποιοι είναι λοιπόν οι κορυφαίοι; μα ποιοι άλλοι, ύστερα από αυτούς που είπαμε, παρά ο Δαβίδ, και ο Ηλίας, και ο Ιωάννης;

Από αυτούς ο ένας ήταν πρόδρομος της πρώτης παρουσίας του Κυρίου, κι ο άλλος της δεύτερης, γι' αυτό κι οι δυο ωνομάσθηκαν προφήτες.

Λοιπόν ποιο ήταν το μεγάλο χάρισμα του Δαβίδ;

Η ταπεινοφροσύνη και ο θείος έρωτας. Και ποιος τα αξιώθηκε αυτά περισσότερο από τον Παύλο και ποιος ανάλογα;

Ποιο πάλι ήταν το θαυμαστό του Ηλία;

Μήπως το ότι έκλεισε τον ουρανό, κι έφερε το λιμό κι έριξε τη φωτιά;

Εγώ δε νομίζω. Αλλά το ότι έδειξε μεγάλο θείο ζήλο κι ήταν πιο θερμός κι από φωτιά.

Μα αν προσέξης το ζήλο του Παύλου, θα τον δης να υπερέχει τόσο πολύ, όσο εκείνος ξεπερνούσε τους άλλους προφήτες. Γιατί ποια λόγια θα μπορούσαν να βρεθούν σαν εκείνα που έλεγε με ζήλο για τη δόξα του Κυρίου, ότι, “Θα ευχόμουν να χωρισθώ για πάντα από τον Χριστό, για χάρη των αδελφών μου, των φυσικών συγγενών μου”.

Γι' αυτό ενώ τον περίμεναν οι ουρανοί και τα στέφανα και τα έπαθλα, ανέβαλλε κι αργοπορούσε λέγοντας· “Το να παραμείνω στο σώμα μου είναι αναγκαιότερο για σας”.

Γι' αυτό θεωρούσε ότι δεν αρκεί ο ορατός αυτός κόσμος αλλά ούτε κι ο νοητός, για να παραστήση την αγάπη και το ζήλο του. Και ζητούσε ένα άλλο μέτρο, που δεν υπήρχε, για να φανερώση αυτό που ήθελε κι επιθυμούσε.

Θα πης, ο Ιωάννης βλαστάρια έτρωγε και μέλι άγριο;

Κι ο Παύλος όμως, περνούσε τη ζωή του, μέσα στην κοινωνία όπως ο Ιωάννης στην έρημο, και δεν τρεφόταν βέβαια με βλαστάρια και μέλι άγρια, αλλά έτρωγε ακόμα πιο πρόχειρα, κι ήταν φορές που δεν είχε ούτε την απαραίτητη τροφή γιατί η φροντίδα του ήταν για το κήρυγμα.

Θα πης ότι ο Ιωάννης έδειξε μεγάλο θάρρος απέναντι στον Ηρώδη;

Αλλά κι ο Παύλος όχι ένα και δυο και τρεις, αμέτρητους σαν κι αυτόν αποστόμωσε, κι ακόμα πολύ σκληρότερους από τον τύραννο εκείνο.

Απόσπασμα από την Πρώτη ομιλία εις τον Απόστολο Παύλο του αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, όπως περιλαμβάνεται στην έκδοση “Ιωάννου του Χρυσοστόμου έργα, τόμος Ε΄, Εγκωμιαστικά (Β)”, των εκδόσεων ο Λόγος. Εισαγωγή, μετάφραση, σχόλια Κωνσταντίνος Λουκάκης.